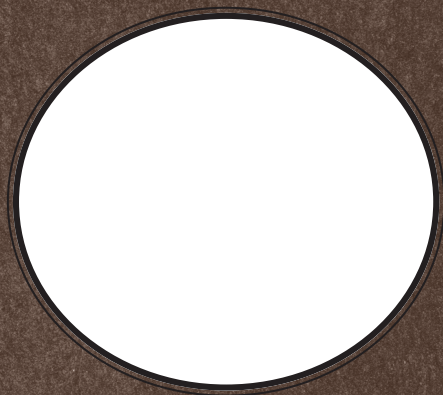

„Capătul pământului, adâncurile
mării, negura vremii,
le-ai ales pe toate trei.“

– E.M. Forster

GLOSAR DE
TERMENI DEOSEBIȚI

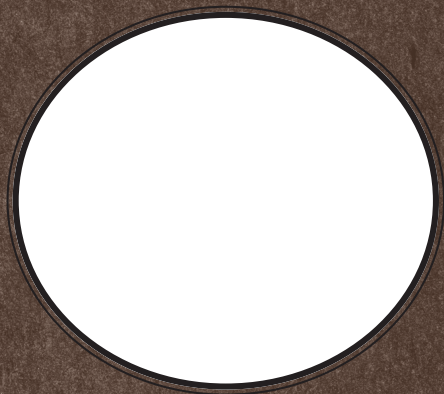
DEOSEBIȚII

O ramură secretă care se regăsește la ambele specii, atât la oameni cât și la animale, și care a fost binecuvântată – și blestemată – cu trăsături paranormale. Respectați în vremuri străvechi, temuți și persecutați în vremurile noastre, deosebiții sunt niște paria care trăiesc în umbră.

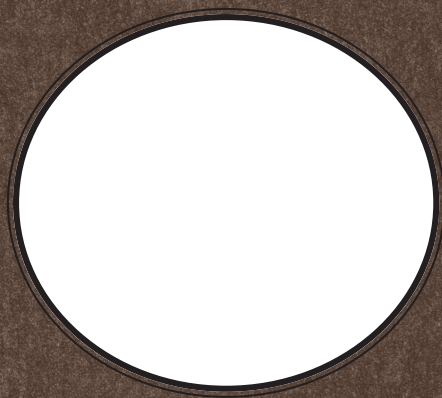
BUCLĂ

Un spațiu limitat în care aceeași zi se repetă la nesfârșit. Create și întreținute de către ymbryne cu scopul de a-i feri de pericole pe elevii deosebiți, bucele întârzie îmbătrânirea locuitorilor săi. Dar aceștia nu sunt nicidecum nemuritori: fiecare zi pe care „o sar“ e o datorie pe care o vor plăti, îmbătrânind pe repede înainte, dacă zăbovesc prea mult în afara buclei lor.

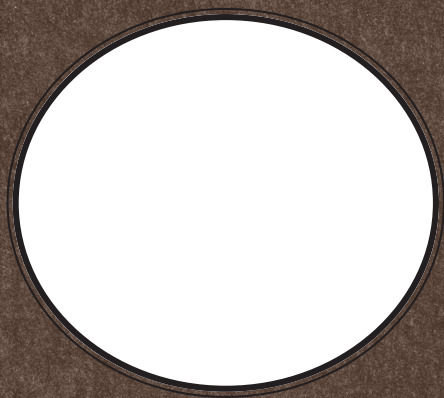
YMBRYNE

Matriarhele lumii deosebiților, capabile să-și schimbe înfățișarea. Se pot transforma în păsări, pot manipula timpul și au ca sarcină principală apărarea copiilor deosebiți. În limba veche a deosebiților, cuvântul ymbrynă (pronunțat imm-brinn) înseamnă „rotație“ sau „circuit“.

SUFLETE-PUSTII

Foști deosebiți hidoși care tânjesc după sufletele celor care le-au fost cândva „frați“. Arată ca niște cadavre scofâlcite, dar au maxilare mușchiuloase în care se ascund limbi puternice sub formă de tentacule. Extrem de periculoși din cauză că sunt invizibili. Doar câțiva deosebiți îi pot vedea – Jacob Portman e singurul știut în viață. (Bunicul lui răposat fusese la fel.) Înainte ca o inovație recentă să le dezvolte puterile, sufletele-pustii nu puteau intra în bucle, drept pentru care bucelele au fost sălaşul preferat al deosebiților.

STRIGOI

Un suflet-pustiu care a devorat suficiente suflete deosebite se transformă în strigoi. Strigoii pot fi văzuți de oricine și seamănă cu oamenii obișnuiți, singura excepție constituind-o ochii lor complet albi, fără pupilă. Inteligenți, manipulatori și perfecționați în arta camuflajului, strigoii au încercat ani la rând să se infiltreze în societatea oamenilor obișnuiți și a celor deosebiți. Au purtat o campanie îndelungată ucigând, terorizând și răpind mai mulți deosebiți cu ajutorul sufletelor-pustii, monstruoșii lor asasini. Scopul lor suprem e să se răzbune și să preia controlul asupra deosebiților.

CAPITOLUL UNU

Monstrul stătea la nici o limbă distanță, cu ochii ațintiți asupra gâtleurilor noastre și creierul veștejit plin de fantezii ucigașe. Aerul era îmbâcsit de pofta pe care o simțea pentru noi. Sufletele-pustii se nasc tânjind după sufletele deosebiților, iar noi eram înșirați în fața lui ca un bufet suedez: Addison, numai bun cât să-l înghiți odată, stătea pregătit la picioarele mele, ținea coada ridicată, semn că urmărea cu atenție tot ce se petrecea; Emma, ancorată lângă mine, era încă prea amețită de la impact ca să poată ațâța o flacără mai mare decât cea a unui chibrit; toți trei stăteam cu spatele sprijinit de cabina telefonică avariata. Dincolo de cercul nostru fioros, stația de metrou părea un club de noapte bombardat. Aburul țâșnea șuierând din conductele sparte, ca o cortină fantomatică. Monitoare făcute țândări atârnav din tavan cu găturile frânte. O mare de cioburi se întindea până la șine, strălucind isteric în luminile roșii care se aprindeau în caz de pericol, semănând cu un glob de discotecă supradimensionat. Eram prinși ca într-o cușcă, cu un perete într-o parte și o mare de cioburi care ne-ar fi ajuns până la glezne de cealaltă parte, la doi pași de o făptură căreia instinctul îi dicta un singur lucru: să ne facă bucăți. Și totuși, nu dădea semne că ar vrea să reducă distanța dintre noi. Părea că prinsese rădăcini, clătinându-se ca un bețiv sau un somnambul, cu țeasta

decât moartea. „E prea târziu“, mi-am spus. A fost deja prea târziu din clipa în care soldații lui Caul au năvălit în ascunzișul înghețat al lui Miss Wren. A fost deja prea târziu încă din noaptea în care l-am confundat pe fratele ticălos al lui Miss Peregrine cu ymbryna noastră mult iubită. Dar mi-am jurat că o să-i găsesc pe ymbryna noastră și pe prietenii noștri, indiferent de riscuri, chiar dacă ar fi însemnat să le recuperăm doar cadavrele – chiar dacă asta însemna să adăugăm și leșurile noastre la morman.

Așadar, undeva în întunericul cu o lumină intermitentă, exista o cale de evadare spre stradă. O ușă, o scară, un lift, undeva mai încolo, dincolo de cel mai îndepărtat perete. Dar cum să ajung acolo?

— *Pleacă dracului de-aici!* am strigat la sufletul-pustiu, încercându-mi norocul pentru ultima oară.

În limbajul uman, bineînțeles. Sufletul-pustiu a scos un grohăit, dar a rămas neclintit. N-avea nici un rost. Cuvintele se evaporaseră.

— Planul B, am spus. N-o să mă asculte, așa că îl ocolim. Sper doar să nu se miște de acolo.

— Să-l ocolim pe unde? a întrebat Emma.

Ca să-l ocolim cât mai pe departe trebuia să trecem peste grămezile de cioburi, dar cioburile ar fi rănit-o pe Emma care avea gleznele descoperite, iar lui Addison i-ar fi făcut lăbuțele ferfeniță. Am cântărit variantele: îl puteam lua în brațe pe Addison, dar asta ar fi însemnat s-o las în urmă pe Emma. Aș fi putut căuta un ciob ascuțit ca o sabie pe care să-l înfig monstrului în ochi – o tehnică pe care am aplicat-o cu succes în trecut –, dar dacă nu-l omoram din prima, își putea reveni de sub efectul hipnozei și ne omora el pe noi. Singura alternativă era să străbatem un culoar îngust, fără cioburi,

format între sufletul-pustiu și perete. Dar era foarte îngust – treizeci, poate patruzeci de centimetri. Și dacă înaintam cu spatele lipit de perete și tot era la limită. Mi-era frică dacă ne apropiam prea mult de el, sau, și mai rău, dacă-l atingeam din greșeală, să nu cumva să-l scoatem din transa fragilă. Dar cum n-aveam aripi și nu puteam zbura, asta era singura cale.

— Poți să mergi puțin? am întrebat-o pe Emma. Măcar șontâc-șontâc?

Emma își încordă genunchii și își slăbi strânsoarea din jurul mijlocului meu, încercând să se sprijine pe propriile-i picioare.

— Șchiopătez, dar pot să merg.

— Atunci uite cum facem: o să ne strecurăm pe lângă el cu spatele la perete până la gaura aia de-acolo. E cam îngust culoarul, dar dacă avem grijă...

Addison și-a dat seama de planul meu și s-a retras din nou în cabina telefonică.

— Chiar crezi că e bine să ne apropiem atât de mult de el?

— Probabil că nu e.

— Dacă se trezește în timp ce ne...?

— N-o să se trezească, le-am spus, încercând să mă prefac încrezător. Numai să nu faceți mișcări bruște – și orice ați face, să nu-l atingeți.

— Tu ești ochii noștri acum, a zis Addison. Pasărea să ne aibă în pază!

Am ales de pe jos un ciob ascuțit și lung și l-am strecurat în buzunar. Ne-am târșăit picioarele până la perete și, cu spatele lipit de plăcile reci, am început să înaintăm pas cu pas spre sufletul-pustiu. Privirea lui s-a mutat odată cu noi, fără să mă piardă din ochi. Câțiva pași mai târziu am fost învăluiți de o duhoare atât de

îngrozitoare, încât mi-au dat lacrimile. Addison a început să tușească, iar Emma și-a dus mâinile la nas.

— Încă puțin, am spus eu cu vocea stragulată, încercând să rămân calm.

Am scos bucata de sticlă din buzunar cu vârful ascuțit pregătit de atac, apoi am mai făcut un pas. Și încă unul. Eram atât de aproape, încât l-aș fi putut atinge dacă întindeam brațul. Îi auzeam inima bătând în coșul pieptului, bătăile întezindu-se cu fiecare pas pe care-l făceam. Ar fi vrut să se apropie de mine și se lupta cu fiecare neuron ca să scape din mâinile mele neîndemânatic.

— *Nu te mișca de acolo*, am spus silabisind cuvintele. *Ești al meu. Eu sunt stăpânul tău. Nu te mișca.*

Mi-am supt burta și mi-am lipit fiecare vertebră de perete, după care am înaintat ca un crab prin culoarul strâmt dintre perete și sufletul-pustiu.

Nu te mișca, nu te mișca.

Alunecat, târșăit, alunecat. Mi-am ținut respirația în timp ce sufletul-pustiu a început să respire mai repede lângă mine, o respirație umedă și găjăită, un fum dezgustător și negru ieșindu-i pe nări. Impulsul de-a ne devora trebuie să fi fost înfiorător. La fel și impulsul meu de-a o rupe la fugă, dar l-am ignorat; ar fi însemnat să mă comport ca prada, nu ca vânătorul.

Nu te mișca. NU te mișca.

Mai aveam doar câțiva pași, câțiva centimetri și ajungeam dincolo. Umărul lui era aproape lipit de pieptul meu.

Nu te...

Și în secunda următoare, s-a mișcat. Printr-un gest iute și abil, sufletul-pustiu s-a rotit cu totul spre mine.

Am înlemnit.

— Stați pe loc, le-am spus, de data asta cu voce tare, lui Addison și Emmei.

Addison și-a ascuns fața în lăbuțe și Emma a înmărmurit, strângându-mă cu brațul ca într-o menghină. M-am îmbărbătat pentru ceea ce urma – limbile, dinții, sfârșitul.

Dă-te înapoi, dă-te înapoi, dă-te înapoi.

Secundele au trecut și noi eram încă în viață. Incredibil. Exceptând pieptul care se umfla și se dezumfla ritmic, făptura părea să se fi transformat din nou în stană de piatră.

M-am strecurat, milimetru cu milimetru pe lângă perete ca să testez terenul. Sufletul-pustiu mă urmărea înclinând ușor capul – atras de mine ca acul unui compas, corpul lui se sincroniza perfect cu al meu –, dar nu dădea semne că ar vrea să mă atace. Dacă vraja s-ar fi risipit, am fi fost morți de mult.

Sufletul-pustiu mă urmărea doar pe mine. Aștepta porunci pe care nu știam cum să le formulez.

— Alarmă falsă, am spus și Emma a oftat zgomotos.

Am ieșit din gaură, ne-am îndepărtat de lângă perete și am tuit-o cât am putut de repede ținând cont de șchiopătatul Emmei. Când am ajuns suficient de departe, am întors capul. Sufletul-pustiu se răsucise cu totul și se uita la mine.

— *Stai pe loc*, am mormăit. *Așa.*

* * *

Am trecut printr-o perdea de abur și am ajuns la scările rulante înmărmurite, transformate în niște trepte obișnuite, fără curent. În jurul lor strălucea o aură slabă de lumină naturală, un mesager amăgitor din lumea de deasupra noastră. Lumea celor vii, universul

mai probabil o gașcă pregătită să ne linșeze – după care să ne regroupăm și să reevaluăm situația.

Mie unul mi-era clar pe care o preferam. Mă sătura-sem de întuneric și mai ales de suflete-pustii.

— Haideți să urcăm, am spus împingând-o pe Emma spre scara rulantă blocată. O să găsim noi un adăpost și cât timp vom plănuir următoarea mișcare tu îți vei recăpăta puterile.

— Nici vorbă! mi-a răspuns. Nu putem să-i abandonăm pe ceilalți. Nu contează cum mă simt eu.

— Nu-i abandonăm. Dar trebuie să fim realiști. Suntem răniți și vulnerabili și ceilalți sunt la kilometri întregi distanță, probabil că au părăsit tunelul și au ajuns la jumătatea drumului, aproape de destinație. Cum crezi că o să-i găsim în condițiile astea?

— Așa cum te-am găsit și eu pe tine, a spus Addison. Cu nasul meu. Vezi tu, deosebiții au un miros specific pe care numai câinii ca mine îl pot distinge. Iar tu faci parte din categoria celor care miros extrem de urât. Frica accentuează mirosul, cred, plus că n-ai mai făcut baie de mult...

— Atunci să mergem după ei! a spus Emma și m-a tras spre șine cu o explozie neașteptată de energie.

M-am opus, trăgându-mi brațul din strânsoarea ei.

— Nu, nu! Sigur nu mai circulă niciun tren și chiar și un picior în tunelul ăla și...

— Nu-mi pasă că e periculos. Nu-i părăsesc.

— Nu e numai periculos, e și lipsit de sens. Sunt departe, Emma.

Emma s-a eliberat din strânsoarea mea și a luat-o șontâc, șontâc spre șine. S-a dezechilibrat, dar și-a revenit imediat.

— Spune ceva, i-am șoptit lui Addison și acesta s-a pus în fața ei.

— Mă tem că are dreptate. Dacă îi urmărim pe jos, mirosul prietenilor noștri o să dispară înainte să-i găsim. Chiar și talentele mele deosebite au limite.

Emma a aruncat o privire în tunel, apoi spre mine, cu o expresie chinuită pe față. I-am întins mâna.

— Hai să mergem, te rog. Asta nu înseamnă că renunțăm.

— În regulă, mi-a răspuns ea cam fără chef. În regulă.

Dar chiar când ne pregăteam să urcăm scările rulante, cineva ne-a strigat din întuneric, de undeva din spre șine.

— Sunt aici!

Vocea era slabă, dar accentul rusesc îmi părea cunoscut. Era contorsionistul. Am scrutat cu atenție întunericul până când am reușit să-i disting lângă șine silueta chircită și brațul ridicat. Fusese împușcat în busculadă și îmi închipuisem că strigoii l-au aruncat în tren, împreună cu ceilalți. Dar iată-l întins acolo, făcându-ne semne disperate.

— Serghei! a țipat Emma.

— Îl cunoașteți? m-a întrebat Addison bănuitor.

— A fost unul dintre refugiații deosebiți ai lui Miss Wren, am spus, ciulind urechile spre urletul îndepărtat al sirenelor de la suprafață.

Addison s-a apropiat de bărbat, evitând grămezile de cioburi. Emma mi-a dat voie să o apuc din nou de braț și am pornit în urma câinelui. Serghei zăcea pe o parte, acoperit de cioburi și plin de sânge. Glonțul îi atinsese un organ vital. Ochelarii lui cu ramă de sârmă erau crăpați și tot încerca să-i aranjeze ca să mă vadă mai bine.

— Un miracol, un miracol, repeta cu o voce răgușită, subțire ca un ceai strecurat de două ori. Te-am auzit cum vorbit cu limba monstrului. Un miracol.